

Vitazstvo Srdca

ŽIVOTOPIS MATKY EUGÉNIE RAVASIO

Rodina Panny Márie

2019 / (III) / č. 129

2019 / (IV) / č. 130

2020 / (I) / č. 132

Matka Eugénia Ravasio

Bude to pravdepodobne vyhradené jednej z budúcich generácií životopiscov, aby zostavili rozsiahlejší a podrobnejší opis života tejto výnimočnej a charismatickej osobnosti 20. storočia, a to so zreteľom na možné blahorečenie alebo svätorečenie Eugénie Elisabetty Ravasio. Vďaka novým prameňom z cirkevných archívov, ktoré budú sprístupnené, sa potom dostane na svetlo veľa doteraz skrytých faktov. Nám však úplne postačia existujúce biografické podklady, aby sme mohli v krátkosti vykresliť život matky Eugénie, tejto ťažko skúšanej rehoľníčky, inšpirovanej misionárky a jedinečnej prorokyne nebeského Otca.

V odľahlom vidieckom sídle svojej rodiny 4. septembra 1907 uzrela svetlo sveta Elisabetta Ravasio (1907 – 1990). Bolo to v severotalianskej provincii Bergamo, v mestečku San Gervasio d'Adda. Keďže sa narodila predčasne a nebolo isté, či prežije, hneď ju pokrstili. Zámožnú rodinu Ravasio si ľudia na okolí vážili. Rodina nadobudla svoj majetok chovom dobytká a priadky morušovej. Pri bankrote banky však všetko stratili práve vtedy, keď sa narodila Elisabetta. V tomto čase núdze uložili drobné novorodeniatko do drevenej debničky, ktorú prerobili na kolísku. Bettina, ako nazývali najmladšie dieťa rodiny, síce žila, ale jej vývoj vôbec nenapredoval. Jej matka Felizitas bola od pôrodu niekoľko rokov chorá, čo svojej dcére podvedome vždy vyčítala. S hnevom dávala Bettine pocítiť svoju nevôľu, bezdôvodne jej nadávala a často ju trestala a bila.

Zázrak Čiernej Madony

Našťastie tu bol ešte hlboko nábožný starý otec a patrón rodinného klanu *nonno Piero*, ako ho všetci volali. Každé ráno chodil na svätú omšu a na sväté prijímanie. Hneď po príchode z bohoslužby zobudil čelaď i celú rodinu na rannú modlitbu a večer zasa zvolával malých i veľkých na modlitbu ruženca, duchovné čítanie a katechizmus. Pohnutý súcitom k svojej vnučke, ktorá ako štvorročná ešte stále ležala vo svojej drevenej škatuli a nevedela rozprávať a ani sa nehýbala, *nonno Piero* sa rozhodol vykonať púť na známe pútnické miesto *Sacro Monte di Varese* – na *Svätý vrch Varese*. Dorazil tam skoro ráno a úpenlivo prosil Čiernu Madonu, aby jeho milovanú vnučku – túto kôpku nešťastia – buď uzdravila, alebo nech si ju vezme do neba. V tom istom čase sa doma k Bettininej „kolíske“ priblížila nádherná, vznešená dáma. Poprosila dieťa, aby vstalo, pomohla mu s obliekaním a povzbudila ho, aby bežalo k svojej matke. A tá sa veru nestačila čudovať! Neskôr sa malička Bettina znova vyštverala zo svojej drevenej škatule a utekala v ústrety svojmu starému otcovi, ktorý sa vracal z púte. *Nonno Piero* celý šťastný objal svoju vnučku. Aký zázrak! V jednom okamihu dokázala Bettina chodiť, behať, rozprávať a spievať! S rodičmi si potom spolu vykonali ďakovnú púť k Panne Márii na Svätom vrchu, k *Madonne del Sacro Monte*. Pri pohľade na milostivú sochu malička hneď zvolala: „*To je tá dáma, ktorá ma obliekla!*“

V tom čase raz otec Carlo čítal deťom príbehy z misií. Vtedy sa mu Bettina zverila: „*Ocko, hovorím ti, keď raz budem veľká, stanem sa misionárkou!*“ Ale ešte predtým, ako sa to malo stať skutočnosťou, ju ako päťročnú čakala priam nesplniteľná úloha, ktorá ju ďaleko presahovala. Keď sa totiž vydala

Teresa, najstaršia z ôsmich súrodencov, a matka Felizitas bola ako ťažko chorá pripútaná na lôžko, všetky praktické práce v domácnosti postupne pripadli Bettine. Toto krehké dieťa muselo upratovať, nakupovať a v studenej rieke Adda prať bielizeň svojim bratom. Ako jediné dievča v rodine mala Bettina len jedno privilégium: svoju vlastnú izbičku. Avšak práve to bolo pre ňu najväčším utrpením: „Vždy som mala strach zostať v noci sama... Tento pocit strachu mi zostal až do konca života, vždy, keď som bola v izbe sama. Presvätá Božia vôľa to tak chcela, že som bola v izbe vždy sama, ... okrem dvoch rokov v noviciáte a dvoch rokov po večných sľuboch. ... Kolko strachu som si vytrpela!“

Jedinou útechou pre Bettinu bol starý otec Piero. Trpel spolu s ňou, keď jej na pleciah uvalili takú mieru zodpovednosti, akoby bola dospelá. On bol vlastne v jej živote postavou otca, od neho sa jej dostalo nežnosti a pochopenia. Bol to predovšetkým *nonno Piero*, ktorý ako prvý formoval jej krásny obraz o Otcovi.

Všetky svoje duchovné poklady vlieval do otvorenej duše tohto dievčatka, takže aj ako dospelá si spomínala na jeho slová: „Starý otec mi rozprával o viere:

*„Ježiš je všade. Dbaj na to, aby si nešliapala po kvetoch
ani po lístkoch, lebo ich stvoril Boh... Využi všetko
na Božiu slávu ... a všetky svoje práce vykonávaj dobre,
pretože Božie oko nad tebou neustále bdie...
Pozri, Bettina, ako voda v rieke Adda priteká a tečie ďalej...
Keby zostala stáť, stal by sa z nej hnijúci močiar.
Tak je to aj s tvojimi utrpeniami, slzami a bojmi:
Prichádzajú a odchádzajú.
Dbaj o to, aby si pri nich nezostala stáť.
Všetko prejde. Všetko odovzdaj Bohu...
Nepozerať na osobu, ktorá ti spôsobuje utrpenie,
všetko prijmi z Božej ruky. Nič sa nedeje náhodou.
Boh sprevádza svoje stvorenia krok za krokom.
Celkom určite to s nami myslí dobre,
aj keď nie vždy rozumieme prečo.
Nenechaj sa znechutiť a odradiť,
kráčaj vždy dopredu a čakaj, kým utrpenie prejde.“*

Musím byť úsmevom Otca!

Ako osemročná začala Bettina chodiť do školy, a tak sa k práci doma pridalo i učenie. V tretej triede ju na domáce práce začala využívať aj jej učiteľka, a to jej tiež zabralo nemálo času. Takto jej nezostal žiaden čas na učenie, a tak Bettina s poníženosťou priznáva: „V deň záverečných skúšok boli všetky moje spolužiačky úspešné, iba ja nie! Aká bolesť!“ Vedela totiž, že iba ak dokončí školu, bude sa môcť zamestnať vo fabrike, aby si zarobila peniaze na výbavu, čo jej umožní vstúpiť do kláštora a dosiahnuť vytúžený cieľ: misie. S plačom sa uchýlila do svojej izby. „Okolo tretej hodiny ... som zaspala a vo sne som videla Ježiša, ktorý mi osušil slzy a povedal: ‚Neplač, moja malá, a nikoho nenazývaj učiteľom. Teraz a navždy budem ja tvojím učiteľom. Naučím ťa všetko a ty budeš vedieť to, čo ťa naučím.‘ ... Zobudila som sa a cítila som, že som úplne iná, cítila som hlbokú radosť. Bola som šťastná.“ Na jeseň potom Bettina nakoniec zvládla aj skúšku, lebo cez prázdniny si našla čas a potajomky sa učila.

Od dvanásteho do dvadsiateho roku života trávilo toto štíhle vysoké dievča deväť hodín za tkáčskym strojom v továrni na súkno. K tomu treba prirátavať dve hodiny cesty pešo tam a späť a každodenný

skromný pokrm – studená neochutená kukuričná kaša.

Je nevysvetliteľné, ako okrem toho dokázala zvládnuť starostlivosť o vlastnú domácnosť a po nociach šiť výbavu, keď si pomyslíme, že počas celých ôsmich rokov jej na spánok zostávali priemerne tri hodiny. Myšlienka na misie Bettinu nikdy neopustila. Už v tom čase sa veľa modlila a žila podľa krásneho motta: „*Musím byť úsmevom Otca! Slzy, ktoré majú hodnotu, nie sú tie, ktoré padajú dolu, ale tie, ktoré vystupujú hore,*“ teda tie, ktoré obetujeme. A tak i napriek protivenstvám z nej vyžarovala radosť. Jej jednoduché, taktné správanie a prirodzená elegancia vyžarovali z jej vystupovania, spôsobu reči, konania i z jej úsmevu. Na jeseň v roku 1927 vstúpila Bettina do francúzskej Kongregácie misijných sestier našej milej Panej od apoštolov a odcestovala do noviciátu v severotalianskom meste Bardello. Jej rozhodnutie bolo sklamaním pre mnohých mladých mužov, predovšetkým však pre syna majiteľa továrne Eugénia Crespiho, ktorý bol do nej zaľúbený.

Otec nie je poznaný!

Kláštor bol umiestnený v bývalom, v tom čase už spustnutom zámku a, žiaľ, namiesto lásky tam vládol chlad. Keď sa konečne skončili hrôzy noci, ktorú ako 20-ročná postulanka strávila, sama a celkom stuhnutá od strachu, v starej izbe vo veži, deň pre ňu začínal ďalšou hrôzou: pri odstraňovaní brečtanu v záhrade natrafila na každom kroku na hady. Predstavení váhali, či majú túto vychudnutú, stále chorľavú kandidátku, ktorá sa okrem toho ešte nedokázala naučiť ani len slovíčko po francúzsky, vôbec pripustiť k obliečke.

A tá sa mala konať 8. septembra 1928. Bettina neskôr opisuje vnútornú zmenu, ktorá sa v nej odohrala: „*V posledných mesiacoch môjho postulátu ... som mala možnosť robiť veľa pokánia, lebo som sa musela učiť naspamäť ... modlitby vo francúzštine, avšak nepodarilo sa mi udržať v hlave ani ‚Notre Père‘, teda ‚Otcie náš‘. Krátko pred obliečkou som sa úplne vložila do rúk Panny Márie a ona ma viedla k Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu. Ale kam ma chcel viesť Ježiš? K poznaniu Otca, k najnežnejšej láske Otca. Ježiš mi dal pochopiť, že vôbec nepoznáme veľkosť, dobrotu a otcovskú lásku, zhovievavosť, milosrdenstvo, nežnosť a prozreteľnosť, materinskú starostlivosť a pozornú láskavosť, ktorú má Otec pre každého z nás. Otec za nás obetoval svojho jediného Syna a Ježiš prišiel, aby nám predstavil Otca, aby ho miloval a preukazoval mu úctu.*“

Už ako mladá robotníčka v továrni si v evanjeliu často so zaujatím čítala Ježišovu vrúcnu, k Otcovi smerujúcu prosbu o jednotu, Ježišovu veľkňazskú modlitbu. V konvente medzi sestrami získala cennú praktickú skúsenosť, že na dosiahnutie jednoty a harmónie v spoločenstve treba veľa mlčať, ticho trpieť a niekedy zniesť aj nespravodlivosť. I napriek tomu si však treba zachovať lásku ku všetkým, „*lebo iba v láske je jednota*“. A tak Bettina v deň slávnostných sľubov na sviatok Narodenia Panny Márie v roku 1928 už ako sestra Eugénia, bola preniknutá jediným predsavzatím z evanjelia: „*Jednota v Otcovi,*“ nech to stojí čokoľvek.

Spolok láskavosti

Ani nie o osem dní prišla 21-ročná sr. Eugénia do materského domu v Lyone, kde bolo jej úlohou upratovať, kúriť v kachliach a pomáhať s oblečením pre sestry. Zakrátko sr. Eugénia zistila, že medzi generálnou predstavenou a predstavenou domu vládne nejednota a že sestry sú tiež nejednotné, roztrieštené do mnohých skupiniek podľa národností. Eugénia mlčala, snažila sa nestrannne milovať každú spolusestru bez rozdielu, každému byť naporúdzí a všetkým vyhovieť. A výsledok? „*Talianka, cudzinka*“ bola osočovaná zo všetkých strán. Namiesto jednotnej rodiny zažívala sr. Eugénia neláskavé, rozhádané spoločenstvo, čo ju nesmierne zaťažovalo a miatlo. Cítila sa prázdna, mala pocit, že zlyhala, až kým sa ako Ježiš v Olivovej záhrade nezačala

utiekať k Otcovi. Tam našla nový pokoj, novú silu. Ako nikdy predtým, no teraz v Božom svetle pochopila, že pravý pokoj a pravá jednota vyvierajú jedine z Otcovho srdca a že človek je schopný prinášať jednotu a pokoj iba vtedy, keď čerpá z tohto prameňa – z Otcovho srdca. Ešte v ten istý večer si sr. Eugénia naraz, bez prerušovania zapísala vnuknutú modlitbu „*Boh je môj Otec*“ (pozri str. 14).

V tomto zápase o jednotu medzi rozdelenými sestrami čoskoro svojím nákazlivým zápalom získala päť spolusestier rôznych národností a spolu založili *Spolok láskavosti*. Zaviazali sa, že budú láskyplne zaobchádzať so všetkými spolusestrami bez rozdielu, že každej darujú úsmev, a to bez ohľadu na národnosť a jazyk. Dali si za cieľ, že za každú cenu budú medzi sebou navzájom jednotné, a tým dosiahnu jednotu so všetkými ostatnými. Nebeskému Otcovi dokonca ponúkli svoj život za túto jednotu. A bol to veru ťažký zápas! Predstavená domu obvinila „*malú Talianku*“ dokonca z toho, že je lenivá a vzdorovitá. Táto výčitka bola neopodstatnená, no mala neblahé následky. „*Kto nepracuje, nech ani nejde,*“ zaznelo z úst predstavenej. Vyhladovaná sr. Eugénia opísala danú situáciu nasledovne: „*Pracovala som ďalej a mlčala som.*“ Spolusestra Jeanne d'Arc jej dala občas chlieb, spoločenstvo ako celok však zostalo voči sr. Eugénii odmietavé, podobne, ako to bolo v prípade svätej sestry Faustíny.

„*Keď ma stretli na chodbe, hovorili: ‚Pozrite sa, svätica! Na oltár bude pozdvihnutá so zatvorenými očami.‘ Bola pravda, že som mala pohľad vždy upriamený dolu na zem, aby som nevidela, ktorá z nich ma urazila. Nechcela som mať v srdci zlobu voči nikomu. Tak som mohla milovať všetky a na všetky sa usmievať. Ale ako veľmi som tým trpela!*“ Bránilo ju iba niekoľko spolusestier a jej dobrotivý spovedník, miestny farár Deloude.

Obeta života za posolstvo OTCA

Pri pohľade na život tejto ťažko skúšanej sestry poverenej upratovaním vidno, že všetky utrpenia boli prípravou na jej veľké povolanie. To, že bola v roku 1932 zvolená nová generálna predstavená Ludovica Lotoux (1891 – 1935), bolo tiež v Božom pláne. Práve táto pokorná rehoľníčka patrila k malej hŕstke tých, ktorí pochopili Eugéniin duchovný rozmer. Matka Ludovica sa s pokorou zverila tejto tichej sestre, ktorá o svojej novej predstavenej povedala: „*Jej som po prvýkrát hovorila o Otcovi.*“ Matka Ludovica sa nechala tri roky, až do svojej skorej smrti – zomrela ako 44-ročná, viesť ako dieťa nebeským Otcem, ktorého posolstvá sa začali krátko po jej zvolení.

Bolo to 1. júla 1932, na sviatok Predrahej krvi nášho Pána Ježiša Krista, keď sa sr. Eugénii zjavil nebeský Otec a odovzdal jej posolstvo v reči, ktorú sa nikdy neučila – v latinčine. Ako 25-ročnú ju tak urobil hlásateľkou svojej otcovskej lásky: „*Nemôžem svojho milovaného Syna darovať ľuďom po druhý raz, aby som im dokázal svoju lásku! Kvôli tomu, aby som ich miloval a aby túto lásku spoznali, čo by som si prijal, prichádzam k nim ja sám... Vyvolil som si tento deň, aby som medzi ľuďmi začal svoje dielo.*“ O rok neskôr bolo toto posolstvo, takmer 20-stranové a v dejinách Cirkvi jedinečné, odovzdané Mons. Caillotovi, biskupovi v Grenobli. Krátko nato sr. Eugénia ťažko ochorela: „*Tento rok som prežila v strašných fyzických utrpeniach. Ale koľko blaženosti! ... Sama so svojím Bohom ... žila som s ním vo vrúcnej dôvernosti.*“ Sr. Eugénia prijímala iba Eucharistiu a trochu osladenej vody. Bol to očividný zázrak, podobne ako jej náhle a úplné uzdravenie na Veľkú noc v roku 1934. O pol roka neskôr postavila matka Ludovica sr. Eugéniu pred 120 novíciek a povedala im: „*Tu je vaša nová majsterka. Odteraz vám bude prednášať ona.*“ Potom opustila miestnosť. Sr. Eugénia, ktorá sa predtým bezúspešne lopotila s francúzštinou, na počudovanie všetkých hovorila plynule po francúzsky na tému „*Eucharistia, znamenie jednoty*“ viac ako tri hodiny.

Ako práve menovaná novicmajsterka bola sr. Eugénia podrobená vypočúvaniu zo strany prísnej diecéznej komisie zloženej z expertov. Išlo o zverené posolstvá a ona musela čeliť nekonečným

otázkam, hrozbám, výčitkám a obvineniam. „Pred týmito doktormi som sa cítila ako malé úbohé dievča. Ale čudovala som sa tomu, ako nevedia pochopiť, že Ježiš môže Otca zjaviť komu sám chce.“ Napriek všetkému bola statočná a z posolstva, ktoré jej bolo zverené, nič neodvolala ani vtedy, keď ju v rámci skúšky odviekli do blázince a hrozili jej, že bude musieť opustiť kláštor a ísť do väzenia. Krátko pred Vianocami ju potom generálna predstavená Ludovica na vlastnú zodpovednosť vzala späť do kláštora. Povedala: „Na slávu Božiu a aby ste vždy mohli zostať pri nás, obetujem svoj život... Budem šťastná, keď budem môcť zomrieť za Otca a za Vás. Moja smrť bude najväčším svedectvom pre Vašu misiu.“ Skupinke sestier ešte povedala: „Čoskoro odídem, ale v ten deň, keď prestanete dôverovať sr. Eugénii a nebudete ju už rešpektovať, Pán vám ju vezme a váš inštitút sa zmenší, ba azda i celkom zanikne.“

O necelé dva mesiace, 9. februára 1935, v náručí sr. Eugénie zomrela matka Ludovica so slovami: „Verím v slávu OTCA.“ Matka Ludovica sa od začiatku s pokorou snažila vyhovieť slovám a prianiam nebeského Otca. Určite to bolo aj vďaka presvedčivému dôkazu pravosti; veď tento dôkaz dal sám Boh, keď sa sr. Eugénii prihovárал v latinčine, v jazyku, ktorý neovládala.

Hneď na začiatku svojho krátkeho trojročného pôsobenia v tomto úrade umiestnila veľký obraz nebeského Otca na čestnom mieste v noviciáte a v každom dome svojho inštitútu. Tiež povzbudzovala všetky komunitné domy, aby sviatok ku cti nebeského Otca slávili tak, ako to bolo zjavené v posolstvách. Horlivo povzbudzovala sestry ku každodennej úcte k nebeskému Otcovi. Veľmi jej záležalo na tom, aby si nebeského Otca uctievali modlitbami a rozjímaním. A hneď nato, ako svoju predčasnú smrť obetovala za väčšiu úctu k nebeskému Otcovi a za budúcu misiu svojej milovanej dcéry a nositeľky posolstva, sa ukázali viditeľné duchovné plody obety jej života.

Nová generálna predstavená podľa Otcovho srdca

Neprešlo ani pol roka a presne 7. augusta 1935, na sviatok nebeského Otca, si Kongregácia misijných sestier našej milej Panej od apoštolov zvolila novú generálnu predstavenú. Stala sa ňou iba 27-ročná sr. Eugénia. Bola si vedomá toho, že pri plnení takejto ťažkej a zodpovednej úlohy sa nemôže spoliehať na svoje vzdelanie – veď absolvovala iba tri roky základnej školy, a tak počas dvanástich rokov práce ako predstavená kongregácie celú svoju dôveru vkladala do nebeského Otca. S nevídanou energiou, rozhodnosťou a priamosťou sa od základov pustila do obnovy rehole. V priebehu niekoľkých mesiacov sa jej vďaka viacerým presunom sestier podarilo zbúrať národnostné bariéry, ktoré narúšali jednotu medzi sestrami. A to všetko sa dialo v duchu ideálu „hľadať jednotu v Otcovi“. Okrem toho aj niekoľko spisov matky Eugénie už v priebehu pár mesiacov zapálilo a rýchlo šírilo lásku k nebeskému Otcovi. Pokiaľ išlo o interpunkčné znamienka v textoch, na prvú stranu každého svojho dokumentu napísala vtipnú poznámku: „Dajte ich tam, kam patria. Za interpunkčné znamienka a pravopis ste zodpovedné vy, to nie je moja úloha.“

Zanedlho sa medzi sestrami a početnými novickami rozšírila radosť, elán a veľké nadšenie pre misie. Keď to kardinál Gerlier, arcibiskup z Lyonu a francúzsky prímás, pri jednej návšteve tohto spoločenstva videl, nadšene zvolal: „Príal by som si, aby sme všetci žili tak radostne a vo vzájomnej jednote ako tieto sestry; mali by sme sem raz priviesť našich seminaristov!“ Vďaka prezieravosti, rozhladu a duchovno-materinskému vedeniu novej matky počet sestier za dvanásť rokov vzrástol na 6000. V Afrike a Európe vznikli nové provincie a noviciáty; 70 misijných centier, z ktorých každé malo nielen vlastnú kaplnku, ale aj školu. V Afrike, Ázii a v Európe vyrástli i oddelenia pre chorých. Madre Eugénia sa mohla dokonca tešiť aj z toho, že zažila prvé domorodé povolania v africkom kráľovstve Dahomey, v dnešnom štáte Benin.

Vyšetrovacia komisia mení svoj postoj

Keď zomrela matka Ludovica, ktorá svoju smrť obetovala za rozšírenie úcty k nebeskému Otcovi, aj vo vyšetrovacej komisii – ustanovenej Cirkvou a pozostávajúcej z teológov a lekárov – sa udiala nečakaná, potešujúca zmena.

Po viacerých rokoch bol ukončený diecézny proces a biskupovi z Grenoblu, Mons. Caillotovi, bola odovzdaná obsiahla dokumentácia všetkých udalostí. Bolo zjavné, že veľmi prísni členovia komisie v priebehu dlhých a presných vyšetrovaní dospeli k osobnému pozitívnemu presvedčeniu, a krok za krokom sa otvorili spiritualite nebeského Otca. Mons. Émile Guerry, v tom čase generálny vikár v Grenobli a neskorší pomocný biskup v Cambrai, napísal knihu s vyše osemdesiatimi meditáciami s názvom *Vers le Père* (K Otcovi), ktorá bola krátko nato publikovaná v 16 jazykoch. Dvaja prísni kňazi – jezuiti (bratia Valensinovci) sa spočiatku veľmi kriticky stavali k posolstvám nebeského Otca. P. August Valensin, mladší z bratov, však neskôr zostavil dielo *La joie dans le Père* (Radosť v Otcovi) a tiež začal svojich žiakov formovať v duchu detskej dôvery voči Otcovi.

Po dôkladnom skúmaní nakoniec biskup Alexandre Caillot z Grenoblu odobril a schválil kult nebeského Otca: „Verím, že tu koná Božia ruka; a po desiatich rokoch skúmania, uvažovania a modlitby velebím Otca za to, že uznal za vhodné vybrať si moju diecézu za miesto takého dojemného dôkazu jeho lásky.“ Pokiaľ ide o matku Eugéniu, tá – popri veľkom zápale a krajnom nasadení za úctu k nebeskému Otcovi – ako dieťa neustále a poslušne plnila pokyny biskupa Caillota a riadila sa múdrymi radami svojho duchovného vodcu Mons. Guerryho.

Matka malomocných

Matka Eugénia ako generálna predstavená pravidelne navštevovala všetky kláštory svojej kongregácie; od Írska cez Holandsko až po Egypt, od Anglicka až po Nigériu a Pobrežie Slonoviny v Afrike, kam vycestovala v roku 1939. Hydroplánom sa dostala na ostrov Désirée, ktorý bol pokrytý bohatou vegetáciou a vysokými palmami. Čo na prvý pohľad budilo dojem pozemského raja, bolo v skutočnosti miesto vyhnanstva a „cintorín“ pre malomocných tejto krajiny. Bez liekov, poznačení hroznými hnijúcimi ranami, tu živorili títo zmrzačení úbožiaci bez akejkoľvek útechy a nádeje. Bolo to podobné, ako keď svojho času žili malomocní na ostrove Molokai na opačnej strane zemegule uprostred Pacifiku, pre ktorých sa sv. Damián de Veuster (1840 – 1889) stal starostlivým otcom a duchovným pastierom. Keď malomocní Afričania po prvýkrát uzreli vysokú postavu v bielom odeve, ženu s krásnym krížom na hrudi, so svetlým závojom a tropickou helmou, ako k nim radostne vystiera ruky, len nedôverčivo sa približovali k matke Eugénii. Ona každému z nich podala ruku, usmiala sa a vypočula si ich tragické príbehy. Vnútorne otrasená im bez váhania prisľúbila pomoc. A svoje slovo dodržala!

Misionárka matka Eugénia vyžobrala od miestnej vlády Pobrežia Slonoviny 250 hektárov pôdy v hustom pralese a bola pevne rozhodnutá: „V tomto lese chcem postaviť mesto, ... kde sa malomocní už viac nebudú tlačiť ako zvieratá, ale bude sa k nim pristupovať ako k ľuďom, so všetkým rešpektom a dôstojnosťou, ktorú si zasluhujú.“ Malo to byť mesto bez deliacich múrov, s čistými domami a kúskom záhrady na obrábanie, so školou, dielňami, nemocnicou, dokonca s rádiom, kinom a zábavným parkom pre mladých – jednoducho: miesto dôstojné človeka, miesto, na ktorom môžu všetci pokojne žiť. Nebol ale takýto projekt čistou utópiou? Pre matku Eugéniu s jej dôverou to však utópia nebola: „Mám 100 sestier pripravených vyraziť. Teraz musím nájsť tie milióny!“ A Božia prozretelnosť na to mala riešenie.

Po návrate do Francúzska nadchla pre tento nový misijný projekt mestečka pre malomocných *Adzopé* nielen svoje sestry. Aj Raoul Follereau (1903 – 1977), ich „záhradník“, v skutočnosti však právnik, básnik a brilantný novinár, sa nechal zapáliť touto myšlienkou. Ako človek modlitby a úprimný, odvážny katolík už pred vojnou neochvejne kritizoval ideológiu národného socializmu, a preto bol veľmi vďačný, keď po roku 1938 našiel útočisko v materskom dome misijných sestier vo Vénissieux pri Lyone. Sestry dobre poznal a v utajení ako „záhradník“ im pomáhal na rozľahlom pozemku. Follereau spontánne vyhlásil: „*Matka Eugénia, nerobte si žiadne starosti; pokračujte vo svojom diele. O peniaze sa postarám ja.*“ A skutočne, tento malý Francúz zhodil zo seba všetok strach z polície, s odvahou opustil doterajšiu skrýšu a sprevádzaný manželkou Madeleine sa svojimi strhujúcimi prednáškami po celom Francúzsku stal charizmatickým zástancom malomocných.

Povedal: „*Iba málokto v rokoch 1941 – 1942 hovoril o pokoji a láske. V určitom zmysle som sa stal ‚ministrom financií‘ pre Adzopé. Jediné prostriedky, ktoré som mal k dispozícii, boli moje slovo a moje srdce. Prechádzal som z mesta do mesta, z dediny do dediny, aby som vyzbieral prvé franky, s ktorými by sme mohli začať so stavbou.*“ Dokonca Angelo Roncalli, apoštolský nuncius vo Francúzsku a neskorší pápež Ján XXIII., predsedal jednému takémuto stretnutiu. Po troch mesiacoch tento „priateľ malomocných“, ako ho čoskoro všade nazývali jeho nadšení poslucháči, mohol matke Eugénii odovzdať prvý milión frankov. V ďalších rokoch nasledovali početné cesty po žobraní do Belgicka, Švajčiarska, do severnej Afriky a Kanady. O týchto cestách Raoul Follereau povedal: „*Prešiel som svet, aby som viedol výnimočný boj lásky k blížnemu.*“

Medzičasom vzniklo v Afrike dodnes existujúce mesto malomocných *Adzopé*: kúsok po kúsku museli najskôr v pralese vyklčovať 15 km dlhú cestu a cez močiare postaviť 13 mostov. Až potom mohli rúbať a stavať, aby sa sem v júli 1950 mohli z ostrova Désirée nasťahovať malomocní s prvými sestrami. Avšak matka Eugénia ešte stále nebola spokojná s novým domovom pre týchto vydedencov. Často ju trápila otázka, ako by sa dalo pomôcť malomocným, „*ktorých telo je rozožraté a rozpadnuté na kúsky*“. Ako zvyčajne, aj teraz hľadala v modlitbe útočisko u nebeského Otca. Keď jej jedného dňa padol zrak na plody stromu chaulmoogra, pomyslela si: „*Musíte byť predsa na niečo užitočné, keď vás Pán stvoril!*“ Pohnutá vnútornou inšpiráciou roztlkla semená tejto rastliny, vznikla tak olejnatá kaša, ktorú prikladala na rany malomocných, čo malo za následok, že choroba sa zastavila. Neskôr vyvinul Pasteurov ústav v Paríži na základe týchto poznatkov liek na lepru.

V egyptských školách vedených jej sestrami bola matka Eugénia konfrontovaná s ťažkou situáciou. Iba 20 percent žiakov vyznávalo katolícku vieru. Tie chodili na vyučovanie bok po boku s dievčatami z protestantských, židovských, moslimských a pravoslávnych rodín. Intuitívne vedela: Medzináboženský dialóg a priblíženie týchto dievčat k jednej kresťanskej pravde sa dá dosiahnuť iba cez rastúcu lásku k jednému Otcovi všetkých národov. Sestrám pôsobiacim v školách radila, čo majú robiť v situáciách, keď na základe príslušnosti k rozdielnym náboženstvám dochádzalo medzi dievčatami k diskriminácii, napätiu alebo dokonca nenávisti: „*Nehovorte o katolíckom náboženstve ... ale predovšetkým o dobrote a láske, ktoré musíme mať voči Bohu i blížnym. Povedzte im, že existuje iba jeden Boh, ktorý miluje všetkých a každého, že on je Otcom nás všetkých, a preto ho máme milovať, ctiť si ho a slúžiť mu.*“

Svoje duchovné dcéry povzbudzovala, aby s mladými založili tzv. Spolok slnka. Pretože ako slnko dáva svetlo a teplo všetkým, tak sa mali členovia spolku učiť: všetkým s priateľským úsmevom preukazovať dobrotu a láskavosť. Skupiny dievčat potom cez voľné dni s takýmto postojom navštevovali chorých a chudobných všetkých vierovyznaní. Tieto služby lásky v nich veľmi posilnili vedomie vzájomnej spolupatričnosti a spôsobili dokonca v ich rodinách a potom aj v celom obyvateľstve nevídanú jednotu.

Biskup v Heliopolise bol však viac než skeptický, a tak sa matka Eugénia musela tejto formy ekumény vzdať so slovami: „*Ešte nepřišla tá správná hodina.*“ Svojou misijnou metódou zjavne predbehla svoju dobu, vnútorne však zostala neochvejne verná svojmu presvedčeniu: láskeplnému nasmerovaniu na nebeského Otca.

„*Otče, pre toto dieťa nás zachráň!*“

Neochvejnú dôveru v Boha, ktorú mala matka Eugénia, odmenil nebeský Otec už za jej života tým, že na jej príhovor konal veľké zázraky. Jeden z najlepšie podložených zázrakov sa udial na parníku, ktorý bol na ceste z prístavného mesta Tanger v Maroku do francúzskeho Marseille. Počas plavby zrazu zaznela lodná siréna a s ňou i príkaz: „*Všetci na palubu!*“ V podpalubí explodoval kotol a cez trhlinu neustále presakovala voda, takže sa loď začala nakláňať na jednu stranu. Keďže nebolo absolútne žiadnej nádeje na záchranu, vypukol neúprosný boj o záchrané člny. Matka Eugénia sa na palube márne snažila upokojiť nerozvážnych pasažierov. Istá zúfalá matka s dieťaťom na rukách sa v panike zrazu pevne primkla k mladej generálnej predstavenej. Tá vzala dieťa do náručia, pozdvihla ho k nebu a čistým, krásnym hlasom začala spievať známu duchovnú pieseň *Credo in Te, Signore* (Verím v teba, Pane). Pridala sa i matka dieťaťa a postupne všetci pasažieri, dôstojníci a námorníci, až nakoniec všetci na lodi v piesni vyznávali Bohu svoju vieru. Po poslednej slohe sa matka Eugénia nahlas úpenlivo modlila: „*Otče, pre toto dieťa, pre toto neviniatko nás zachráň!*“ Tu sa loď začala pomaly vyrovnávať do pôvodnej polohy a doplávala až do prístavu v Marseille. Všetci cestujúci i celá posádka lode, mnohí dokonca bosí, sa na čele s matkou Eugéniou vydali k svätyni *Notre Dame de la Garde*, k bazilike Našej milej Panej ochrankyne, aby sa Panne Márii poďakovali za zázrak.

Deti Otca v Libanone

Úplne nové a pozitívne misijné skúsenosti zažila matka Eugénia v Libanone, v nekresťanskej náboženskej skupine drúzov. Žili na nízkej kultúrnej úrovni, izolovaní v malých dedinách, bez akejkoľvek náboženskej formácie. Rozprávať im o katolíckej viere sa zdalo úplne absurdné. Čo však urobila matka Eugénia? Začala zhromažďovať otcov z týchto rodín a hovorila im o *dare otcovstva*, ktorý dostali od Boha. Povedala im, že musia vo svojej rodine zastupovať Boha Otca a využiť svoju prirodzenú autoritu na to, aby vychovávali svoje deti k bázni voči Bohu. Mládež vyzývala, aby si ctili rodičov. Pre všetkých, malých i veľkých, to bol veľký objav, že nebeský Otec sa o každého z nich neustále stará a v každom z nich pôsobí a žije. Postava otca znova nadobudla patričnú úctu, deti preukazovali rodičom rešpekt a v rodinách vládla jednota.

Keďže drúzi nemali kňazov, časom sa stále viac rodín začalo zhromažďovať na námestí pred kostolom maronitov, ktorí tvoria v Libanone najväčšie kresťanské spoločenstvo zjednotené s Katolíckou cirkvou a Rímom. Na námestí pred maronitsko-katolíckym chrámom sa zúčastňovali na liturgii a spievali pritom žalmy k úcte nebeského Otca. Keď maronitskí kresťania vyšli z chrámu, pobudli s nimi pri spoločnom čaji; veď matka Eugénia drúzov učila, že maroniti i oni sú rovnako deti toho istého Otca v nebi. Aby v nich posilnila toto povedomie, založila združenie Deti Otca. Do združenia vstúpili skoro všetci. Keď matka Eugénia po troch rokoch znova prišla do Libanonu, pripravili jej Deti Otca veľkolepé prijatie. Najväčším darom pre ňu však bolo, že sa u nich manželstvá takmer vôbec nerozpadali a že drúzi a maroniti nažívali v harmónii. Nádherným spôsobom sa pritom vyplnila Ježišova prosba: „...*aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás...*“ (Jn 17,21). Avšak ani táto novodobá misionárska a nadmieru úspešná iniciatíva nezískala podporu cirkevnej vrchnosti a náhle zanikla.

Počas dvanástich rokov v úrade generálnej predstavenej sa matka Eugénia prejavila ako skutočný vulkán chfíaci iniciatívami. Zavedenie úcty k nebeskému Otcovi malo všade za následok hlbokú a ďalekosiahlu duchovnú obnovu. Misijné stanice i sestry, ktoré tam pôsobili, vyžarovali nevidanú živú radosť, čulosť a vitalitu. Celý inštitút bol v 40. rokoch 20. storočia jednou z najvitálnejších síl Katolíckej cirkvi. Ona sama spätne o svojej práci povedala: „Keď si len pomyslím na tie roky! To, že som sa do všetkého hrnula bez toho, aby som si robila starosti, budilo dojem nezodpovednosti, ale myslela som si: Boh je so mnou, preto idem ďalej v tej úlohe, ktorú mi zveril.“ Keď matke Eugénii vypršal v roku 1947 mandát generálnej predstavenej, všetky sestry si mysleli, že bude jej úrad znova potvrdený. Ale všetko sa zbehlo úplne inak! Pre vyvolenú dcéru nebeského Otca mala začať posledná, veľmi strastiplná životná etapa. Jej misijné úspechy odrazu vyústili do navonok nepríťažlivého kríža.

Obdobie skúšok

Prečo by sa malo „malej Ježišovej rastlinke“ dariť lepšie ako jej milovanému Majstrovi, ktorý mimoriadne bolestným spôsobom zakúsil, ako rýchlo sa radostné zvolanie „Hosanna!“ na Kvetnú nedeľu zmenilo na nenávistné „Ukrižuj ho!“ na Veľký piatok! Tak ako Ježiš aj matka Eugénia vedela, že i vtedy je v rukách nebeského Otca. Keď v roku 1947 uplynulo dvanásť rokov v úrade, ktorý jej bol zverený, sestry si ju znova zvolili za generálnu predstavenú. Jednohlasne. Hneď po potvrdení jej úradu došlo k vydieraniu. V tomto prípade bola judášom istá nervovo labilná sestra, ktorú matka Eugénia vždy zvlášť vyzdvihovala. Tá sa však teraz s bezočivosťou vyhrážala: „Bud' ma vymenuje za svoju sekretárku, alebo sa pomstím!“ Keďže táto funkcia pripadla inej sestre a po porade s biskupom Caillotom matka Eugénia rozhodne zamietla požiadavku onej sestry, zrada nenechala na seba dlho čakať. Ani nie o štyri mesiace spomínaná sestra zaslala na Sväté ofícium (dnes Kongregácia pre náuku viery) žalobu, v ktorej sa uchýlila k závažným tvrdeniam a nepravdivým obvineniam, že ju generálna predstavená zneužila na nemorálne skutky. Týmto osočovaním sa proti 40-ročnej Eugénii rozpútali búrlivé útoky, o ktorých ona sama s horkosťou povedala: „V čase skúšky ma opustili aj tí najmúdrejší a najsvätejší ľudia a nepohli ani len prstom, aby ma obránili.“ Nečestne zbavená úradu sa znova stala „úbohovou sr. Eugéniou“, ako sa odvtedy vždy podpisovala.

V roku 1949 povedala svojej dôverníčke, ktorá žila neďaleko Ríma: „Moju obhajobu prenechám Ježišovi a Otcovi. ... Na jeho oslavu chcem vypiť tento kalich ... až do dna. Budem robiť spoločnosť Ježišovi, ktorý bol nielen uväznený, ale aj oplŕvaný, bitý, potupovaný, vysmievaný.“ Keď musela v Ríme podpísať, že sa zrieka úradu, zašla do Kostola svätého Andreja (Sant' Andrea delle Fratte), „kde som svoj úrad duchovnej matky zložila do rúk Panny Márie zázraku. ... Všetky duše, ktoré mi Boh zveril, ktoré som milovala tak, ako ich miluje Boh, pre ktoré som priniesla každú obeť a pre ktoré som bola tisíc ráz v nebezpečenstve, všetky som vzala z môjho krvácajúceho srdca a vložila ich do nežného, materinského srdca Panny Márie. Ešte raz som za ne ponúkla svoj život. ... Rozhodla som sa, že vo svojom Bohu zasvätenom živote budem pokračovať ako malá sestra. ... Môj denný program mal prebiehať v tichu a v poslušnosti a spočívať v uponížení, v prijímaní, mlčaní, milovaní, v modlitbe, v práci. ... Ukryla som sa v lone Otca.“

Matka Eugénia ustúpila do úzadia až do takej miery, že sa už nespomínala ani ako zakladateľka Adzopé, mesta pre malomocných, i keď jej kongregácii práve za tento čin Francúzska republika v roku 1950 udelila Couronne Civique, najvyššie vyznamenanie za sociálne dielo.

Kardinál Ernesto Ruffini, arcibiskup v Palerme, ktorý veril v poslanie sr. Eugénie a bol jej naklonený, to výstižne vyjadril takto: „Najskôr ste boli uholným kameňom inštitútu, teraz ste sa stali kameňom úrazu.“ Intrigy, nedôvera a tichá žiarlivosť spolusestier viedli k tomu, že koncom roka

1952, päť rokov po odstúpení z úradu, musela sr. Eugénia inštitút navždy opustiť. Avšak už 2. februára 1953 bola matke Eugénii zverená nová misia na juhu Talianska. Poveril ju tým sám arcibiskup mesta Reggio Calabria Mons. Giovanni Ferro, ktorý bol dobre informovaný tak o nej, ako aj o jej ťažkej situácii. Arcibiskup, ktorého proces blahorečenia už prebieha, jej dovolil nosiť habit a svoje sľuby mohla súkromne obnoviť pred svojím spovedníkom. S požehnaním biskupa a s povzbudením „*Robte dobro a neustále pracujte!*“ sa táto skúsená misionárka bez váhania okamžite vybrala do najobávanejších a najchudobnejších štvrtí mesta, kde nebol ani kostol, ani elektrina, ani tečúca voda.

V priebehu krátkeho času sa matke Eugénii – za výdatnej pomoci dobrodincov a pomocníčok – podarilo postaviť malý kostolík, otvoriť materskú školu, večernú školu a tiež detské jasle. Tie najskôr vôbec neboli v pláne, ukázalo sa však, že sú nanajvyš potrebné, keď raz zhrozená matka Eugénia našla na smetisku pohodené novorodiatko.

Bol prvým z množstva detí, ktoré sa našli podobným spôsobom. Vážené osobnosti mesta sa postarali o prívod vody a elektriny. A na miestach, kde boli predtým na múroch domov nenávistné nápisy, ako napr. „smrť farárom a mníškam“ a odkiaľ biskupa vyhánali kameňmi, tam ho teraz na posviacku kostola vítali hudbou a potleskom.

Matke Eugénii veľmi záležalo na budúcom diele ku cti nebeského Otca, preto sa – povzbudená členmi kúrie mesta Reggio Calabria – vydala k pátrovi Piovi, ktorý jej poradil: „*Choď do Ríma, kde ti moje duchovné deti pomôžu!*“ Matka Eugénia poslúchla a 15. augusta 1956 prišla do Ríma. To bol začiatok neistého obdobia vzostupov a pádov, čakal ju dlhodobý exil s desiatkami sťahovaní. Do tohto ťažkého obdobia spadá jeden výnimočný dôkaz, svedčiaci o pravosti poslania matky Eugénie.

Pápež Pius XII., ktorý si na jej adresu vypočul všetko možné, poslal k matke Eugénii dôveryhodného kňaza. Bol ním P. Girard Matthieu a mal o nej získať čo najpresnejšie informácie.

Kým P. Matthieu čakal na matku Eugéniu, videl, ako k nemu prichádza z druhého konca chodby v žiarivom svetle a vznáša sa pol metra nad zemou. „*Tieto znamenia a ešte mnohé iné mi potvrdili Božie pôsobenie v matke Eugénii,*“ dosvedčil tento kňaz.

Napriek tomu sa v cirkevných kruhoch i naďalej šírili zlomyseľné reči. V roku 1972 bola v rozsiahlom novinovom článku označená za „*pseudosestru, ktorá sa obohatila o miliardy...*“ Na základe toho sa hlboko ponížená sr. Eugénia dostala na štyri mesiace do väzenia Rebibbia; bez udania dôvodu a bez výsluchu! Väzenský kaplán neskôr dosvedčil: „*Z jej očí vyžaroval tolký pokoj! Počúvala druhých, akoby sa jej samej nič nestalo. V jej prítomnosti boli ľudia jednoducho lepší. Spievali a boli pokojní. Keď odchádzala, všetci plakali.*“

V kruhu svojich sestier v Anzio

Posledných desať rokov života strávila matka Eugénia v ústraní v meste Anzio južne od Ríma. Žila tu v kruhu misionárok Unitas in Christo ad Patrem, v spoločenstve, ktoré sama založila. V jej blízkosti sa všetci cítili veľmi dobre. Často bolo počuť, ako v hlbokom sústredení šepká: „*Som za-neprázdnená, zavolali ma. ... Musím pomôcť, nešťastie ... pomôcť dušiam predstúpiť pred Boha.*“ Pritom sa každá jej modlitba končila prosbou k Ježišovi: „*... a oslobod' duše z očistca!*“ Postupne sa pre matku Eugéniu, ktorá sa veľa v tichosti modlila, stalo celé ľudstvo a aj všetci svätí jej „veľkou rodinou“. Niet sa čo čudovať, že jej Boh ukázal veci minulé, budúce, blízke i vzdialené; ako napr. vlakové nešťastia či zemetrasenia. Matka Eugénia dala Bohu všetko a aj on jej dal všetko, o čo ho prosila. Preto sa mnohí obracali na túto dobrú matku a nikdy neodišli naprázdno. Napr. jednému ochrnutému dievčaťu láskavo sľúbila: „*Buď pokojná, tvoje utrpenie vezmem na seba. Ty si ešte mladá a musíš urobiť veľa dobrého.*“ Vtedy sa dievča vzpriamilo a na počudovanie svojich sprievodcov dokázalo zrazu chodiť. Matka Eugénia ale bola potom v starobe pripútaná na invalidný vozík.

Ako prorokyňa nebeského Otca bola až do smrti verná svojmu univerzálnemu povolaniu: pomáhať každej jednej duši, aby dokázala uveriť, že Boh je OTEC. Jedného daždivého dňa v Anzio matka Eugénia zrazu zacítila vôňu čerstvo upečeného chleba. Vôňa bola stále intenzívnejšia a priviedla ju von do záhrady, kde uprostred trávniku našla veľký chrumkavý bochník chleba. Vyzeral, že je práve čerstvo upečený, a vôbec nebol mokrý, hoci intenzívne pršalo. Chlieb priniesla do domu, a keďže bola hladná, začala z neho jesť. No nenasýtila sa len ona. Deň za dňom, počas niekoľkých mesiacov, odkrajovala matka Eugénia krajce chleba pre všetkých, raz dokonca 50 kusov naraz. Ale z bochníka neubúdalo a po celý čas zostal čerstvý a voňavý. Pre povolanie matky Eugénie je tento zázrak veľmi výstižný, priam prorocký, pretože ona sama sa každodenne rozdávala a neúnavne sa zasadovala za to, aby duchovne vyhladované ľudstvo našlo pokrm v posolstve nebeského Otca.

Matka Eugénia zomrela 10. augusta 1990 vo veku nedožitých 83 rokov. Darovala sa nebeskému Otcovi ako zmierna obeta, aby sa čo najskôr uskutočnilo to, čo pochopila už v roku 1947: *„Pri nohách Panny Márie som cítila nadľudskú silu. Pochopila som, že toto malé ‚semienko utrpenia‘ sa teraz musí prenechať zemi. ... Budú sa ho snažiť udusiť, ale jedného dňa toto semienko žiarivo vzíde vo svete i v srdciach ľudí. A všetci, počnúc Svätým Otcom až po posledného veriaceho, budú hovoriť o Otcovi. O tom, ktorý je a ktorý vždy bude Alfa a Omega nášho života a našej jednoty ... v rodine a v Cirkvi.“*

Boh je môj Otec

Otče môj, ktorý si na nebesiach, aké je príjemné a milé vedieť,
že ty si môj Otec a ja som tvoje dieťa.

Osobitne vtedy, keď je zamračené nebo mojej duše a keď ma viac ťaží môj kríž,
cítim potrebu opakovať: *Otče, verím v tvoju lásku ku mne!*

Áno, verím, že si mi Otcom v každej chvíli môjho života a že ja som tvoje dieťa.
Verím, že ma miluješ nekonečnou láskou. Verím, že dňom i nocou bdieš nado mnou
a že ani jediný vlas nespadne z mojej hlavy bez tvojho dovolenia.

Verím, že ty, nekonečne múdry, vieš lepšie ako ja, čo je pre mňa dobré.

Verím, že ty, nekonečne mocný, môžeš dosiahnuť dobro aj z toho, čo je zlé.

Verím, že ty, nekonečne dobrý, všetko riadiš v prospech tých, ktorí ťa milujú;
a preto aj pod rukami, ktoré bijú, vtlačam bozk na tvoju ruku, ktorá uzdravuje.

Verím! No rozmnož vo mne vieru, nádej a lásku.

Nauč ma vidieť vždy tvoju lásku ako usmernenie v každej situácii môjho života.

Nauč ma odovzdávať sa ti ako dieťa do náručia svojej mamy.

Otče, ty vieš všetko, ty vidíš všetko. Ty ma poznáš lepšie, ako ja poznám samu seba.

Ty zmôžeš všetko a ty ma miluješ.

Otče môj, keďže chceš, aby sme sa neustále obracali na teba,
s dôverou ťa s Ježišom a Máriou žiadam: ... (tu vyjadri o akú milosť prosíš)

Na tento úmysel ti v jednote s ich presvätými Srdcami prinášam všetky svoje modlitby,
obety a sebazaprenia, všetky svoje skutky, ako i väčšiu vernosť v plnení svojich povinností.*

Daruj mi svetlo, silu a milosť Ducha Svätého. Upevni ma v tomto Duchu,
aby som ho nikdy nestratila, nezarmútila, ani v sebe neoslabila.

Otče môj, prosím ťa o to v mene Ježiša, tvojho Syna!

A ty, Ježišu, otvor mi svoje Srdce, vlož doň moje a so Srdcom Panny Márie
obetuj ho nášmu nebeskému Otcovi! Získaj pre mňa milosť, ktorú potrebujem.

Nebeský Otče, pozvi k sebe všetkých ľudí.

Nech celý svet ohlasuje tvoju otcovskú dobrotu a tvoje Božie milosrdenstvo.

Buď mi nežným Otcom a chráň ma všade ako zrenicu svojho oka.

Daj, aby som vždy bola hodná volať sa tvojím dieťaťom: Zmiluj sa nado mnou!

Nebeský Otče, sladká nádej našich duší, nech ťa všetci poznajú, uctievať a milujú.

Nebeský Otče, nekonečná dobrota, ktorá sa rozlieva na všetky národy,

nech ťa všetci poznajú, uctievať a milujú.

Nebeský Otče, blahodarná rosa ľudstva, nech ťa všetci poznajú, uctievať a milujú!

Matka Eugénia Ravasio

*Ak sa koná táto modlitba v rámci novény, treba dodať: „Sľubujem ti, že budem veľkodušnejší,
osobitne počas týchto deviatich dní, v tejto situácii (...) príp. voči tejto osobe (...).“

“Spojené s čiastočnými odpustkami, ktoré udelili: 8. mája 1936 parížsky kardinál Jean Verdier, 9. októbra
1935 Mons. Jules Girard, apoštolský vikár v Káhire.“

